

rarlatır. Öyle olaylar ki bir çocuğu o ilk okuduğu ve yazdığı ilk kelimeleri ile kendi kültürünün ümitlerine ve tarihine bağlar.

Böylece çocuk tarih evveli zamanında başlayan ve ümit ederiz, güneşimizin ölümüne dek sürecek olan düşünen bir insan olma muhteşem sürecini tekrar icra ediyor. Ancak çocuk kültürü için bir alıcı olmaktan daha fazlasıdır. Çocuk onu ilk narin yıllarında besleyen, seven, koruyan annesine bakar ve yeni beceri kazandığı dili ile «hayır», «yapma» der. Benliğe bu ilk adımdan sonra sık sık gözyaşı ve teselliler vardır, biri bittiği gibi diğeri başlar. Fakat bu bağımsızlık çocuğun hayatında önemli rol alan her kişi ile karşılaştığında az veya çok tekrarlanır. Ebeveynler, yaşlılar, öğretmenler ile. Bir bağıllık bir bağımlılığı takip eden amansız bir kopuş, sanki çocuk ailesi arkadaşları veya okulu tarafından emilerek yeni edinmiş olduğu değerli benliğini kaybetme endişesinde.

Ama aynı zamanda, çocuk ergenliğe erişirken, çocuğun bir gruba dahil olma, benliğini kitle ile kaynaştırma, gerekirse kendi giyim, kendi dili ve kuralları ile hareket eden alt kültür yaratma gerekliliğini duyar.

Çocukluk o kadar tezat ki: aynı anda acı ve heyecanlı, yalnız ve müşterek, basit ve çapraşık. Tüm olarak da büyüleyici - *belki de* -, bu sebepten dolayı çocuklar için yazıyorum.

Ancak en etkin piyasa araştırması önce izleyiciyi (*müşteriyi*) tanımlamaktır; ama hali hazırda ben «*çocuk nedir?*», «*ben kimim?*» ve «*niçin çocuklar için yazıyorum?*», «*kim için yazıyorum ki?*» soruları ile bo-calıyorum.

Cevabın bir bölümünü biliyorum: İçimdeki çocuk